

104152

"Da offiserene ble sendt til Tyskland"

i Aftenposten 16. august inneholder en ukorrekthet. Det heter at offiserene ikke hadde avlagt noe løfte om ikke å rette våpen mot Tyskland. En del hadde faktisk gitt sitt æresord, skriftlig, på det. Blant dem de fleste i general Ruges stab, etter hans anmodning, men ikke han selv. Ruge valgte krigsfangenskapet. For det første synes tyskerne å ha skjelnet mellom yrkesoffiserer og reservebefal, for det annet har kravet om å avgi æresord for å slippe ut av krigsfangenskapet i 1940 vært noe vilkårlig, som f.eks. på Jørstadmoen. Å gi æresord er nå ikke lenger tillatt norsk befall, fordi det er en handling som binder sterkere enn mange syntes å ha vært klar over i 1940 og årene under okkupasjonen. Dessuten belegger den militære straffelov brudd med alvorlig straff.

En tysk offiser som under den første verdenskrig hadde gitt æresord for å kunne bevege seg friere, stakk av til Tyskland, som returnerte ham til Norge. Like etter den annen verdenskrig kom en norsk henvendelse til britenes War Office om hva man der gjorde med en offiser som brøt sitt æresord. Svaret var at en britisk offiser ikke brøt sitt æresord.

En norsk offiser ble etter den annen verdenskrig anklaget for passivitet under okkupasjonen og trakk frem at han hadde gitt æresord. Han nektet å etterkomme innkalling til England. I den sammenheng meddelte vårt Forsvarsdepartement at et slikt æresord ikke ville være bindende!

Blant aktive offiserer i styrkene i Storbritannia og Sverige var det offiserer som hadde gitt sitt æresord og som var dratt før tyskerne først i 1942 og senere i 1943 arresterte og sendte norske offiserer til Tyskland.

O tempora, o mores!

Hamar, 17. august 1993

Anton Olstad

oberstløytnant

Sendt Aftenposten

del

18.09.93